

Juhlaa ja arkea

Liisa Rossin lähettikirje 1 / 23.1.2018

Virolaista joulua

Vielä äsken elettiin joulun odotuksessa, ja nyt yhtäkkiä jo tammikuu lähentelee loppuaan. Jouluvalot tosin vielä palavat kaupungin keskustassa, ja kuuluisa, ko-huakin herättänyt ”raketti”-jouluukuusi seisoo ja välkkyä Keskusaukiolla. Edellis-voottinen taideteos kuulemma pysyi paikoillaan ”melkein juhannukseen”. Saa nähdä, kuinka tänä vuonna käy.

Joulukuu oli varsinainen juhlakuukausi. Virolaiset arvostavat itsenäisyyttä suu-resti, koska ovat sen kerran menettäneet. Siksi myös Suomen 100-vuotisitsenäisyysspäivää juhlittiin näkyvästi. Televisio ja lehdet olivat täynnä Suomea, nähtiinpä aamu-TV:ssä jopa Viron hallitus pääministereineen laulamassa Maamme-laulua yhdessä kuorojen kanssa. Seurakuntani kirkkoherra tekee kerran viikossa aamulähetystä kristilliseen Pereradioon, ja hänellä sattui olemaan lähetys juuri itsenäisyysspäivänä. Niinpä päädyin ensimmäistä kertaa kokemaan, mitä on olla radiossa haastateltavana – ja tietenkin heti suorassa lähetyksessä viroksi. Koska Virossa oli juuri äänestetty suosikkisuomalaisista, pääsin minäkin mm. vastamaan kysymykseen, kuka on oma suosikkisuomalaiseni sekä pohtimaan Viron ja Suomen kirkollisen tilanteen eroja. Linkki tallenteeseen kyllä löytyy seurakunnan Facebook-sivulta, mutten ole uskaltanut itse käydä kuuntelemassa...

Toisena adventtisunnuntaina juhlittiin Tallinnan Tuomiokirkossa Lähetyskeskuksen ja Lähetyskuoron 20-vuotista taivalta mm. hienon näytelmän keinoin. Pari kuukautta maassa ollut lähetti riemuitsi ymmärtäessään jo osan sisäpiirivitseistäänkin. Seuraavana sunnuntaina oli omassa kirkossamme leeripüha eli konfirmaatio. Kahdeksan rippikoululaista konfirmoitiin ja sitä ennen seitsemän heistä myös kastettiin. Tuossa hetkessä oli läsnä pyhyys, Jumalan muistutus hyvydestään ja uskollisuudestaan. Vaikkei jokaiselle alttarille polvistuneelle valkopukuiselle olisikaan siinä hetkessä ollut selvillä päivän merkitys, rukouksen, että se saisi vielä selvitä ja kantaa elämässä. Pientä juhlaa vietimme myös messun jälkeen, kun osa seurakuntalaisista kokoontui jouluisen kahvihetkeen. Tuon kaltaiseen vapaaseen kohtaamiseen ihmisten kanssa ei kovin usein mahdollisuuksia ole, joten oli mukavaa istua hetki pöydän ympärillä juttelemassa. Vierailipa tilaisuudessa joulupukkikin, jaksassa lahjat pyhäkoululaisille ja karkit aikuisille sekä sytyttämässä kuuseen adventtikynttilät. Kaikkien näiden juhlien välissä oman syntymäpäiväni vietin matalammalla profiililla, vaikka Virossa kai kuuluisi viettää kunnolla aikuistenkin syntymäpäivät.

Virolaiset ovat joulukonserttikansaa, ja niinpä joulua edeltävällä viikolla kirkossamme oli konsertti lähes joka ilta. Koko sarjaa en itselleni kerännyt, mutta niissä konserteissa joissa kävin, kirkko täyttyi joulutunnelman etsijöistä. Viron kristillinen historia näkyy siinä, että joulu on täällä suuri juhla, monin tavoin hyvin samanlainen kuin Suomessa. Ehkä tärkeintä suurimmalle osalle ihmisiä ovat perheen kanssa vietetty aika, hyvä ruoka ja lahjat, mutta monelle joulu on myös se ainoa aika vuodesta, kun tullaan kirkkoon. Vanhojen ja kauniiden kirkkojen seinien sisäpuolelta haetaan joulun tunnelmaa ja erityisesti hengenrauhaa – 'hingerahu'.

Jouluaaton iltapäiväjumalanpalveluksessa kirkko täyttyi viimeistä paikkaa myöten ja myöhäisimmät tulijat jäivät ovensuuhun seisomaan. Vanhan testamentin messiasennustukset ja jouluevankeliumi vuorottelivat virsien kanssa. Tavallisesti messussamme lauletaan virsiä vähemmän, kuin mihi olen Suomessa tottunut, mutta jouluaattona oli toisin. Onneksi monet jouluvirret olivat samoja kuin Suomessa – jotain tuttua omaan uudenlaiseen joulunviettoon. Toivon ja rukoilen, että joulun ilosanoma olisi saanut toimia ja vaikuttaa, jättää jonkun kuulijan sieluun enemmänkin kuin hetken kauniin tunnelman.

Paluu arkeen

Vietettyäni joulunpyhät täällä Rakveressa kävin vuodenvaihteessa muutaman päivän Suomessa. Ehdin tavata vanhempiani, ystäviä ja kummitytön perhettä. Helsingin rautatieasemalla iski hetkellinen hämmennys, kun kaikki ympärillä puhuivatkin suomea, mutta hyvää teki saada olla hetki tutuissa ympäristöissä, tuttujen ihmisten ja tutun kielen ympäröimänä.

Kaiken juhlimisen ja loman jälkeen arki on nyt tammikuussa palaillut uomiinsa. Kielikoulu jatkuu vielä, partitiivien ja passiivien pitäisi alkaa vähitellen olla hallussa. Seurakunnan työntekijöiden ja vapaaehtoisten joukko kokoon tui loppiaisen iltamessin jälkeen juhlalliselle jouluilalliselle. Kaikkia heistä en ollutkaan aiemmin tavannut, joten oli mukava nyt istua saman pitkän pöydän ääressä. Nyt myös seurakunnan elämä on palannut arkeen. Pian on aika myös toden teolla alkaa suunnitella minun tulevia töitäni. Seuraavassa kirjeessä pitäisi olla sitten jo niistä enemmän kerrottavaa.

Virumaan rovastikunta, johon Rakverekin kuuluu ja jonka lääninrovasti kirkkoherramme Tauno on, ylittää Venäjän rajalle ja Narvaan asti. Viron luterilaisen kirkon ja sen Lähetyskeskuksen järjestämät kirkkopäivät järjestetään tänä vuonna juuri Narvassa. Olin tammikuun alussa mukana päivien suunnittelupalaverissa, joka pidettiin kuvassa näkyvän Aleksanterin suuren kirkon tornin kuudennessa kerroksessa. Tästä lähdetään vähitellen etenemään kohti syyskuun viimeistä viikonloppua, jolloin kaiken pitäisi olla valmiina kutsumaan narvalaisia ja lähiseutujen asukkaita evankeliumin äärelle niin viroksi, venäjäksi kuin suomeksikin. Kaikilla kolmella kielellä paikallinen luterilainen seurakunta siellä nimittäin toimii.

Nosta katseesi

Ihailin eilisillan kävelyllä koko päivän lumipyryn jälkeen paksuun ja pehmeään valkoisuuteen verhoutuneita hiljaisia katuja. Samalla mieleen jo nousi murhe siitä, että sääennusteet lupaavat lämpenevää ja vesisadetta. Näinkö pian tämä talvi on jo ohi? Haluaisin nauttia sen kauneudesta kauemminkin kuin kaksi viikkoa. Pian havahduin siihen, kuinka tyhmää on tuhlata kaunis hetki murehtimalla sen katoavaisuutta. Jos hetki on lyhyt, siitä kuuluisi nauttia senkin edestä. Joten unohdin sääennusteet, katsoin ympärilleni ja hymyilin.

Meille voi Jumalan kanssa käydä usein samalla tavalla. Näemme sen, mitä meiltä puuttuu ja murehdimme sitä. Tai suremme jo etukäteen pelätessämme kadottamalla sen, mistä nyt voisimme iloita. Mutta ei meitä ole kutsuttu keskittämään katsettamme siihen, mitä ei ole. Meillä on suuri ja hyvä Jumala, joka on luvannut omilleen yltäkylläisen elämän. Jospa entistä useammin muistaisimme nostaa katseemme Häneen ja nähdä kaikki ne lahjat, jotka olemme saaneet.

"Itse Herramme Jeesus Kristus ja Jumala, meidän Isämme, joka on rakastanut meitä ja armossaan antanut meille iankaikkisen lohdutuksen ja hyvän toivon rohkauskoot sydämiänne ja antakoot teille aina voimaa hyviin tekoihin ja puheisiin." 2. Tess. 2:16-17

Siunausta alkaneeseen vuoteen!

Liisa

Sähköposti: liisa.rossi@sley.fi

Internet: <http://www.taivaallinenelahja.fi/liisa-rossi>

Instagramissa voi seuralla: [liisa_vironmaassa](#)

Rukous- ja kiitosaiheita:

- * Kiitos jokaisesta kohtaamisesta ihmisten kanssa
- * Kiitos lähettäjistä ja tukijoukoista
- * Kolminaisuuden seurakunta, sen työ ja työntekijät
- * Kielen oppiminen ja seurakuntaan sisään pääseminen
- * Tulevan työn suunnittelu ja aloittaminen
- * Narvan kirkkopäivien suunnittelu

Jos yhteystietosi muuttuvat, ilmoitathan muutoksesta Sinikka Ahvenaiselle, Sley, PL 184, 00181 Helsinki, sinikka.ahvenainen@sley.fi tai puh. 050 348 4645

Tukesi tekee mahdolliseksi työn jatkamisen ja etenemisen sinne, missä Kristusta ei vielä tunneta. On hienoa, jos voit säännöllisesti tukea Liisa Rossin työtä sinulle sopivalla summalla.

Lähetyskannatus Liisa Rossin työn tukemiseksi Sley'n tilille IBAN: FI13 8000 1500 7791 95 BIC: DABAFIHH

- henkilökohtaisella viitenumeroillasi, jolloin kannatus näkyy automaattisesti myös kotiseurakuntasi lähetyskannatuksena. Viitenumeron saat Sleystä Anna Poukalta puh. 09 251 39 220 tai anna.poukka@sley.fi
- tai kirjoittamalla viestikenttään Liisa Rossin rengas + oma kotiseurakuntasi

Rahankeräyslupa: RA/2017/100

Kiitos tuestasi. Jumala lahjasi siunatkoon.

Jos haluat apua säännölliseen rukoukseen lähetystyön puolesta, voit tilata Sley'n rukousskalenterin maksutta Liisa Räsäseltä, liisa.rasanen@sley.fi, puh. 09 251 39 223